

ESTILS

Converses revitalitzants

Palabras de poder (publicat per La Llave) és un llibre d'entrevistes de Lauro Henriques amb alguns dels principals noms de l'espiritualitat i l'autoconeixement d'avui, com Eckhart Tolle, Claudio Naranjo, Amit Goswami, Lama Surya Das, Julia Cameron, Susan Miller, Stanislav Grof o Pere

Casaldàliga. Converses profundes i amenes que revelen l'essència de la saviesa de cada interlocutor i que ens serveixen en els més variats terrenys de la vida a través de l'ampli ventall de tradicions i pràctiques espirituals explicades pels entrevistats.

Aprofundiment Teològic Feminista

Sota el títol "Espiritualitats, religions, ciència: què són, què volem", el Col·lectiu de Dones en l'Església per la Paritat organitza aquesta jornada a la seva seu (c/ Rocafort, 242 bis 1a. D-11, Barcelona) aquest dissabte 28 de novembre a partir de les 9:30h. Més informació: <http://donesesglesia.cat>.

La cita de la setmana

El cel està per tot arreu, fins i tot a la foscor sota la pell.
S. Szymborska

JOAN GUERRERO

Documentar l'esperit

El fotoperiodista exposa una contemplació personal del 'Cant Espiritual' de Joan Maragall

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

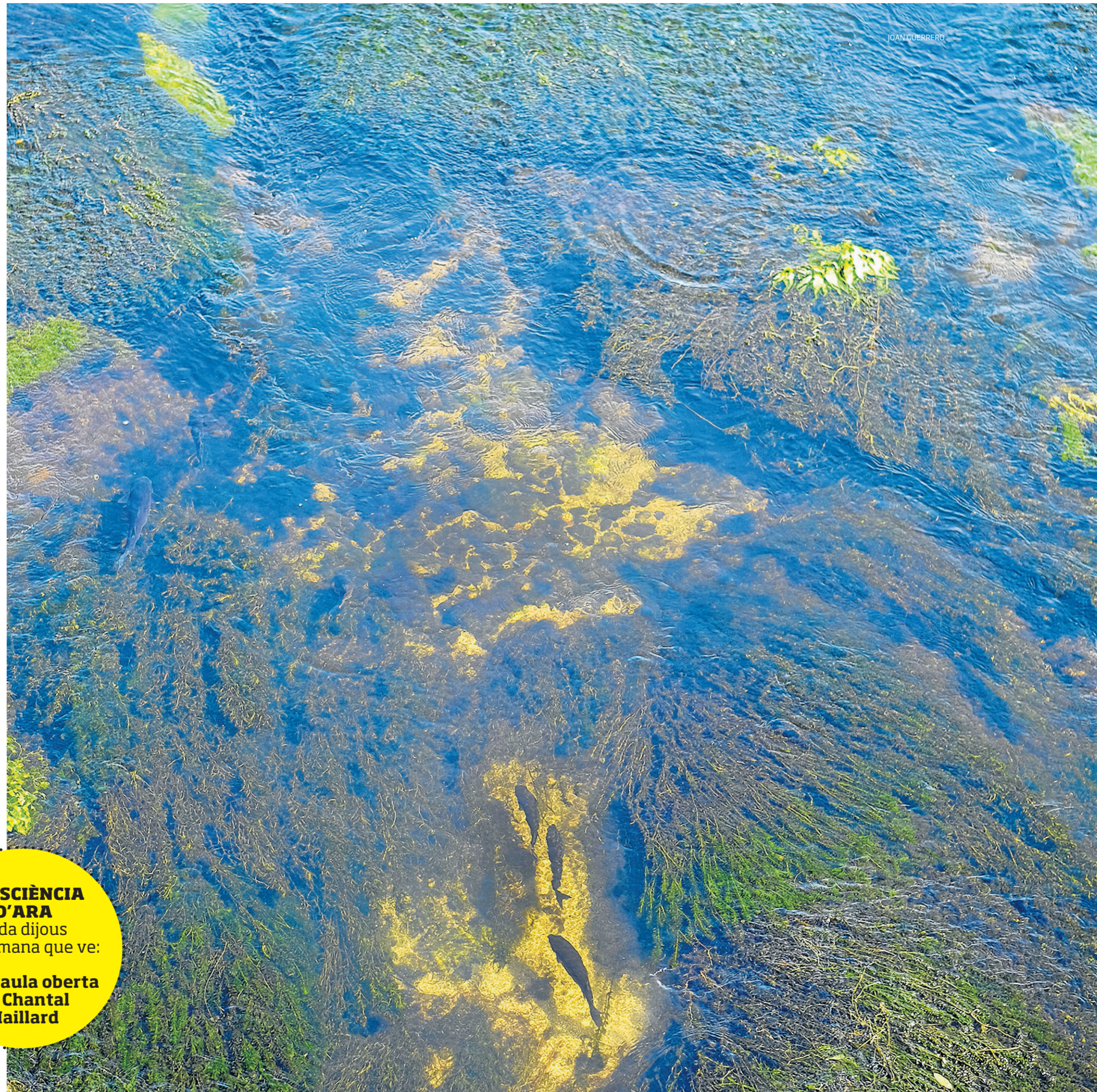
“Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira / amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre, / ¿què més ens podeu dar en una altra vida?” Un Joan ressona dins d'un altre Joan. Han passat cent anys, però aquí no hi ha anys, només resson. L'església obre les portes a quarts de set del vespre, fa fred a fora. Cent també són els anys d'aquesta església, espai que acull el resson i ens acompanya -un temple, sempre, hauria de ser això: lloc de ressonància-. Un Joan dins d'un altre i ambdós mirant amb l'ull de la gratitud. “Per 'xò estic tan gelós dels ulls, i el rostre, / i el cos que m'heu donat, Senyor, i el cor / que s'hi mou sempre...” El poeta, Joan Maragall; el fotògraf, Joan Guerrero. El cant espiritual, ara, és compartit. Si oblídem calendaris i esqueles, semblaria que el poema fos escrit per a les fotografies, que canten alhora les mateixes impressions: “¿Amb quins altres sentits me'l fareu veure / aquest cel blau damunt de les muntanyes, / i el mar immens, i el sol que pertot brilla? / Deu-me en aquests sentits l'eterna pau / i no voldré més cel que aquest cel blau.”

Maragall i Guerrero, asseguts en un dels primers bancs de fusta, de cara a l'altar, mantenen un diàleg a cau d'orella: “iJo, que voldria / aturar tants moments de cada dia / per fé'ls eters a dintre del meu cor!...” I no és això, la fotografia? Aturar allò que passa per donar fe, és a dir, certificar que allò que passa ha passat. Però també d'una manera literal: donar fe de que el que veiem amaga tota la potència del que no es veu, però es copsa. Donar fe, compartir-la, una fe que no s'imposa, que no t'aparta de la vida, sinó que t'hi submergeix. “Aquest món, sia com sia, / tan divers, tan extens, tan tempo-

ral; / aquesta terra, amb tot lo que s'hi cria, / és ma pàtria, Senyor; ¿i no podria / esser també una pàtria celestial?”, canta el poeta, canta el fotògraf.

Joan Guerrero, nascut a Tarifa l'any 1940, és un dels grans noms del fotoperiodisme d'aquest país, on ha treballat en diversos diaris estatals i l'any 2009 va ser guardonat amb la Medalla d'Or al Mèrit Artístic per l'Ajuntament de Barcelona. Tot i ser un dels màxims exponents de la fotografia social, el seu treball sempre s'ha centrat en “aquell què sé jo”, com diu ell mateix, latent darrera de cada rostre i de cada paisatge. Veí de Santa Coloma, s'ha volgut sumar a la celebració del centenari de la seva Església Major amb una exposició íntima i delicada, colpidora i entranyable, en un dels racons d'aquest temple. Amb un gran i exclamatiu “Gràcies!”, Guerrero bateja un treball interior on s'acompanya del *Cant Espiritual* de Joan Maragall per elaborar un esbós visual i contemplatiu que es pot gaudir fins al 6 de gener de 2016 i que, probablement, l'any vinent es pugui visitar també a Montserrat i a les sales de la Pia Almoina de Barcelona.

Conegut pel seu compromís social, sempre al costat dels més vulnerables, Guerrero no s'amaga de la seva fe cristiana, ni de la capacitat terapèutica que ens ofereix la dimensió religiosa quan experimentem els dolors més insospitats i temuts. Una fe que no anestesia ni aïlla, sinó que enforteix els passos en els moments més debilitats i durs. Sense fer-ne bandera, sense excloure a ningú. Una religiositat porosa, conscient “d'aquell què sé jo”, com diu ell, que ens agermana als altres i ens recorda el deure d'ésser humils i agraïts. Com en una altra de les seves exposicions, dedicada al seu amic i admirat Pere

CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous
I la setmana que ve:

La paraula oberta de Chantal Maillard

Casaldàliga, i que va finalitzar fa unes setmanes a la Casa Amèrica, Guerrero ens vincula l'espiritualitat i el compromís social com dues cares d'una mateixa moneda. Una moneda que no serveix per especular ni té cap valor en el mercantilisme actual, i que està feta d'un metall preciós i intangible alhora, fàcil de trobar en cadascú, ben a dins de cada minacos, encara que no sempre estiguem disposats a desenterrar-lo.

En segons quins ambients, aquests temes es miren amb suspicàcia. “Sembla que en Literatura queda millor i fa més progrés vomitar una amarga frustració que exterioritzar una sàvia i bucòlica felicitat” escriu Ponç Pons, una cosa que no només passa en literatura, sinó en tot l'àmbit cultural actual. Possiblement, qui s'acosti al treball de Joan Guerrero i la seva merescuda fama de fotògraf socialment compromès, pugui pensar-ho. De fet, ell mateix ho alerta: “No volia ser cursi”. ¿Què hem fet perquè les coses més senzilles i belles, perquè qualsevol sentiment de gratitud i de respecte que depassi el paràmetre humà, es ridiculitzin? Cap a on anem?

Davant dels paisatges i rostres que fotografia el mestre Guerrero (i que componen les imatges de la mostra a l'Església Major de Sant Coloma) el mestre Maragall exclama: “Si heu fet les coses a mos ulls tan belles, / si heu fet mos ulls i mos sentits per elles, / ¿per què aclucà'ls cercant un altre com?”

El món que es desplega davant dels dos Joans és el que ens desperta, i com a tal no cal defugir-ne ni malgastar-lo. I, quan està brut, s'ha de netejar; quan està malalt, s'ha de sanar. Aquí i ara. Ignasi Moreta, autor del llibre *No et facis posar cendra*. Pensament i religió en Joan Maragall (Fragmenta) escriu que per Joan Maragall “l'eternitat no és el que ve després, sinó el que estem cridats a viure aquí i ara”, i que, en aquest sentit, Maragall “sens dubte és molt més afí a la nostra sensibilitat que a la dels seus coetanis.”

Quan Joan Guerrero recorre a Joan Maragall, quan Joan Maragall canta el món que fotografia Joan Guerrero, ambdós saben que “aquell no sé què” té un ordre sagrat que equilibra i que no s'ha de negar, però també que només és possible amb la pràctica agraïda i atenta, plenament conscient, de la vida quotidiana, senzilla. “Ja ho sé que sou, Senyor; pro on sou, ¿qui ho sap? / Tot lo que veig se vos assembla en mi... / Deixeu-me creure, doncs, que sou aquí. / I quan vinga aquella hora de temença / en què s'acluquin aquests ulls humans, / obriu-me'n, Senyor, uns altres de més grans / per contemplar la vostra faç immensa. / iSia'm la mort una major naixença!”

El vincle

Opinió

SÒNIA CASTAÑO
HISTORIADORA DE L'ART I DE LES RELIGIONS

En l'actualitat, hem perdut, en gran mesura, l'experiència directa amb el sagrat. La presència de Déu sembla haver-se esvaït per complet en la nostra moderna i secularitzada societat fins al punt de ja no saber si es tracta d'una presència o d'una absència. Malgrat això, vivim amb un anhel constant i, de vegades, sentim la necessitat urgent de construir un espai on el sagrat pugui manifestar-se.

Però, què és el que podem fer en aquest món dessacralitzat quan ens enfrontem a una realitat que ens transcendeix i neix dins nostre la imperiosa necessitat de comunicació? Davant d'aquest esdeveniment, és necessari posar la nostra èmfasi en una cerca interior i salvaguardar la nostra individualitat espiritual, doncs

Absència
La presència de Déu sembla haver-se esvaït en la societat moderna i secularitzada fins al punt de ja no saber si es tracta d'una presència o d'una absència

allò que desperta el nostre anhel ja no es troba fora sinó que està dins nostre. Espai i escenari privilegiat que ens serveix com a temple on encara pot tenir lloc la trobada amb el sagrat, que surt de l'ocultació, i restablir el diàleg interromput. Espai on és possible

viure una religiositat aliena a la racionalització teològica, alliberada de qualsevol dogma sense sentit i absent de qualsevol seguici de mediadors. Una religiositat que apel·la al més immutable i permanent que hi ha dins nostre, atenta solament a l'experiència del sagrat, una experiència on -com diu George Bataille- l'experiència interior és en si mateixa l'autoritat. Però cal ser prudents i vigilar de no caure en un flàccid pseudoespiritualisme.

Així doncs, si volem, encara tenim la possibilitat de mantenir el vincle amb el sagrat i situar-nos en aquell espai des d'on existeix la possibilitat de poder contemplar l'estructura essencialment espiritual de l'univers, tant d'allò que es manifesta obertament als nostres sentits com el que resta ocult esperant ser desvelat.